

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-173/05
Бања Лука, 06.10.2006. године**

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Стаке Гојковић, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Стевана Савића, Горјане Попадић и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца М. Ш. из Ч., Општина К. Д., кога заступа Р. Д., адвокат из П., против ДП А. из К. Д., кога заступа М. К., адвокат из Г., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Б. Л., Ж-252/02 од 08.12.2004. године, на сједници одржаној 06.10.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном дјелимичном пресудом Основног суда у К. Д. РС-2/93 од 29.5.2002. године, поништене су, одлука Дисциплинске комисије туженог број 983 од 15.9.1989. године, којом је тужиоцу изречена дисциплинска мјера престанка радног односа и одлука Радничког савјета туженог број 1106 од 13.10.1989. године којом је одбијен његов приговор и потврђена одлука Дисциплинске комисије о престанку радног односа (став 1). Обавезан је тужени да тужиоца врати на посао и распореди на радно мјесто возача, у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом извршења (став 2.).

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л., Ж-252/02 од 08.12.2004. године жалба туженог је уважена, дјелимична првостепена пресуда преиначена и одбијен тужбени захтјев.

Тужилац ревизијом побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се жалба туженог одбити и првостепена дјелимична пресуда потврдити.

Тужени у одговору на ревизију тужиоца оспорио је наводе ревизије и предложио да се иста одбије.

Републички јавни тужилац није се изјаснио о поднесеној ревизији (чл. 390. ст. 3. Закона о парничном поступку "Службени лист СФРЈ", број 4/77 до 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94 – даље: ЗПП).

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да се поништи одлука Дисциплинске комисије туженог број 983 од 15.9.1989. године којом му је изречена дисциплинска мјера престанка радног односа и одлука Радничког савјета туженог број 1106 од 13.10.1989. године, којом је одбијен његов приговор против наведене одлуке о престанку радног односа, уз обавезу да га тужени врати на радно мјесто возача аутобуса.

Наконведеног поступка првостепени суд је утврдио: да је тужилац као возач аутобуса радио код туженог до 31.8.1989. године када је директор туженог Дисциплинској комисији поднио захтјев због тежих повреда радне обавезе из чл. 10. тачка 47. и чл. 28. тачка 18. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности радника туженог (у даљем тексту: Правилник) и да је

наконведеног дисциплинског поступка Дисциплинска комисија туженог утврдила да је тужилац починио теже повреде радне обавезе из чл. 10. тачка 47. Правилника јер да је нетачно приказао боравак на путу, будући да је виђен у Б. Л. 30.7.1989. године у јутарњим часовима и због теже повреде радне обавезе из чл. 28. тачка 18. Правилника, јер да није провео на путу 4 ноћи а наплатио рачуне за спавање у хотелу у Б. за дане 26., 27., 28. и 29. 7.1989. године, а у те дане није спавао у том хотелу.

Код оваквог стања чињеница првостепени суд налази да је тужилац починио тежу повреду радне обавезе из чл. 10. тачка 47. Правилника, јер да је нетачно приказао боравак на путу 30.7.1989. године, када је у јутарњим часовима виђен у Б. Л. али да се за ову повреду радне обавезе у смислу одредбе чл. 27. Правилника тужене не може изрећи дисциплинска мјера престанка радног односа због тога што њеним извршењем није дошло до поремећаја у процесу рада. Даље првостепени суд закључује да не постоји тежа повреда радне обавезе „за наплату 4 ноћења у хотелу у Б., а да није преспавао ни једну ноћ“, јер је тужилац суду презентирао извод из књиге гостију хотела у Б. из којег произилази да је спавао у том хотелу од 26. 7. до 29. 7. 1989. године, а да се и под претпоставком да је тужилац фиктивно приказао ноћења у хотелу, не би радило о већој штети, јер да тужени није исплатио тужиоцу сав износ из тог рачуна и стога да се за ову повреду радне обавезе у смислу члана 27. Правилника не може изрећи дисциплинска мјера престанка радног односа и судио тако што је дјелимичном пресудом поништио предметне одлуке туженог о престанку радног односа и туженог обавезао да тужиоца врати на радно мјесто возача.

Другостепени суд је поводом жалбе туженог, побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтјев, дајући разлоге: да је тужилац по рачуну од 30.7.1989. године издатог од хотела Т. из Б. Општина Т., за 4 ноћења од 26. до 30.7.1989. године код туженог наплатио износ од 384.000 тадашњих динара, а у ове дане није спавао у том хотелу, јер из дописа РО Б. из Т. од 10.4.1989. године произилази да из евиденције гостију хотела тужилац у наведене дане није спавао ни једну ноћ, из дописа СУП-а Д. број 10-347/89 од 19.8.1989. године, произилази да тужилац није спавао ни једну ноћ у наведеном хотелу од 26. до 30.7.1989. године, као и да у евиденцији књиге гостију тог хотела није тужилац евидентиран као гост у наведене дане, нити је тај рачун евидентиран у књиговодству тог хотела. Стога да је првостепени суд погрешно извео закључак о постојању односно непостојању одлучне чињенице, а првостепена пресуда је управо заснована на наведеним доказима у дијелу којим се утврђује да тужилац није починио тежу повреду радне дужности из чл. 28. тачка 18. Правилника и да се због тога није могла изрећи дисциплинска мјера престанка радног односа, јер је тужиоцу на основу фиктивног рачуна о кориштењу хотелских услуга одобрена исплата из рачуна у износу од 384.000 динара, а није био на спавању у дане наведене у том рачуну, и на тај начин је намјерно нанио штету туженом за износе из тог рачуна чиме да су се стекла битна обиљежја теже повреде радне обавезе из наведене одредбе Правилника за које му је изречена дисциплинска мјера престанка радног односа. Даље, другостепени суд закључује да се сваким намјерним проузроковањем штете предузећу проузрокује поремећај односа у вршењу послова и радних задатака јер се на тај начин подрива односно слаби економска основа предузећа, а дјелатност туженог је таква да његови радници због природе посла и превоза путника аутобусима, правдају рачунима услуге које су користили и за које су имали трошкове у току тог рада, што условљава потребу да се исплата може извршити само на основу истинитих докумената (рачуна) о пруженим услугама.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Утврђујући чињенице да тужилац од 26.7. до 29.7.1989. године ни једну ноћ од ових дана није боравио (преспавао) у хотелу Т. у Б. као и да је по фиктивном рачуну код тужене наплатио износ од 384.000 тадашњих динара, и по мишљењу овог суда, другостепени суд је правилно извео закључак да је тужилац на овај начин поступао са намјером да рачуном са неистинитом садржином о боравку у хотелу Т. у Б. наплати наведени износ, а кога је наплатио, за који износ је оштетио туженог, чиме су се стекли сви елементи теже повреде радне обавезе из чл. 28. тачка 18. Правилника (намјерно проузроковање штете основној организацији) и у вези са одредбом чл. 27. тог Правилника и чл. 58. ст 1. тачка 2. Закона о основним правима из радног односа („Сл. лист СФРЈ“ број 62/49 и 62/90), који је био на снази у вријеме доношења побијане одлуке о престанку радног односа од 15.9.1989. године, па

му је за ову тежу повреду радне обавезе правилно изречена дисциплинска мјера престанка радног односа.

Тврдња ревизија да у овом случају није наступила штета као битно обиљежје постојања теже повреде радне обавезе, с обзиром да тужилац није наплатио презентирани рачун него му је тужени исплатио износ колики је сматрао да је оправдан, чиме да није дошло до поремећаја односа у вршењу послова и радних задатака нити је могло доћи до слабљења економске основе предузећа што је у смислу одредби чл. 27. Правилника услов за изрицање дисциплинске мјере престанка радног односа, не може се прихватити правилним.

Тужилац је, наиме, како је речено, испоставио рачун туженом са неистинитим садржајем јер је знао да ни једну ноћ од 26.7. до 29.7.1989. године није преспавао у хотелу Т. у Б., на који начин је поступио са намјером да његовим наплаћивањем причини штету тужиоцу у износу од 384.000 тадашњих динара.

А то што је тај износ по тврдњама тужиоца током поступка „незнатан“ и да тиме није дошло до економског слабљења туженог, не може се прихватити правилним.

Јер, ако би сваки од радника туженог који у име туженог обавља превоз путника у друга мјеста, извршио наплату мањих новчаних износа, отуђена новчана средства (имовина) туженог била би велика и довела би до економског слабљења тужног.

Зато су, супротно тврдњама туженог испуњене претпоставке из чл. 27. Правилника, јер се на овај начин проузрокује поремећај односа при вршењу послова тужене, а тиме и слаби економска моћ туженог предузећа.

Из изнесених разлога произилази неоснованост навода ревизије да је побијана пресуда донесена погрешном примјеном материјалног права. Зато је исту ваљало одбити и примјеном одредби чл. 393. ЗПП у вези са одредбом чл. 456. ст. 1. и 461. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 74/05), одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Стака Гојковић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић